Ιώσεις… και εκδηλώσεις

Πρόσφατα σε μια ραδιοφωνική εκπομπή άκουσα πως «*η δημιουργικότητα είναι σαν την ίωση… μεταδίδεται εύκολα και γρήγορα παντού*». Δε σας κρύβω ότι προβληματίστηκα! Το 'δούλεψα' μέσα μου και τελικά διαπίστωσα ότι είχε απόλυτα δίκιο! Αυτό επιβεβαίωσε και η εμπειρία μου!

Όλα άρχισαν πέρυσι το καλοκαίρι, όταν αποφάσισα να δουλέψω σε μια παιδική κατασκήνωση. 'Δάσκαλος' βλέπετε στο επάγγελμα, ήθελα να δοκιμάσω και να δοκιμαστώ, και να πάρω ιδέες για τη δουλειά μου! Το θυμάμαι σαν τώρα… Ήμουν με τη φίλη μου τη Γωγώ, εκπαιδευτικός στο επάγγελμα, στο 'χώρο των καλλιτεχνικών' της κατασκήνωσης και προσπαθούσαμε με τα παιδιά της ομάδας να δραματοποιήσουμε διάφορα μουσικά κομμάτια από ταινίες! Μη φανταστείτε τίποτα το ιδιαίτερο… 'αυτοσχεδιασμός του πενταλέπτου', εισαγωγικές δραστηριότητες θεατρικής αγωγής! Τότε, ακούσαμε με την ομάδα μου ένα μικρό ηχητικό απόσπασμα από το τραγούδι των Pink Floyd '*the wall*'. Ξέρετε, σ' αυτό που στο ρεφρέν ακούγεται το: '*We don't need, no education…*'. Αυτό ήταν! Ήρθε η έμπνευση απ' το πουθενά! Σαν 'από μηχανής θεός' σε αρχαία τραγωδία! Αμέσως τους πρότεινα να στήσουμε ένα θεατρικό πάνω σ' αυτό το κομμάτι! Τα παιδιά, χωρίς να είμαι σίγουρος αν είχαν έστω και στο ελάχιστο καταλάβει τι είχα στο μυαλό μου, δέχτηκαν την πρόκληση με ενθουσιασμό! Κλείστηκα (που λέει ο λόγος) για δυο μέρες στην καλύβα μου και άρχισα να γράφω συνεπαρμένος το σενάριο! Σ' αυτό βοήθησαν βέβαια και τα παιδιά, μιας και το θέμα του είχε να κάνει μ' αυτά (α… δεν μπορώ να πω, η γνώμη τους ήταν πολύτιμη). Ο τίτλος του… '*Αφήστε τα παιδιά… ελεύθερα*! Το θέμα του:

'*στιγμιότυπα από δύο σχολικές αίθουσες ενός Δημοτικού σχολείου, όπου φαίνεται πώς, δύο δασκάλες, η … «καλή» και η «κακή», συμπεριφέρονται στους μαθητές της τάξης τους, όταν εξετάζουν, επιβάλλουν την ησυχία και παραδίδουν ένα μάθημα*'. Και οπωσδήποτε το 'αλατοπίπερο' της υπόθεσης, το κομμάτι έμπνευσης '*the wall*' μαζί με άλλα συναφή με το θέμα κομμάτια ως μουσικοχορευτική επένδυση της παράστασης. Η '*δημιουργικότητα*' εξαπλώθηκε… εκπαιδευτικοί και μαθητές έτρεχαν για να προετοιμάσουν σκηνικά, κοστούμια και φυσικά να δουλέψουν τις πρόβες του. Η παράσταση στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία! Την ανεβάσαμε μάλιστα και στην τελετή λήξης της κατασκηνωτικής περιόδου, παρουσιάζοντάς την στους γονείς!

Η δημιουργικότητα, όπως είπαμε, είναι σαν την ίωση! Έτσι, δεν άργησε να εξαπλωθεί και αλλού! Φέτος ανέλαβα υπεύθυνος της Στ' τάξης του σχολείου μας! Και ως δάσκαλος της Έκτης έπρεπε να διοργανώσω την περιβόητη καλοκαιρινή ημερήσια εκδρομή της Αθήνας, με αφορμή την ετήσια καθιερωμένη επίσκεψη από μαθητές του σχολείου μας στη Βουλή. Όμως μια τέτοια δραστηριότητα, εκτός από οργάνωση, θέλει και χρηματοδότηση! Έπρεπε, λοιπόν, να αναζητήσουμε έσοδα, κοπιάζοντας παράλληλα ώστε να εκτιμηθεί και η προσπάθειά μας. Ο 'ιός της δημιουργικότητας' δεν άργησε να εμφανιστεί ξανά! Η διαδικασία γνωστή! Έκανα πρόταση στους μαθητές μου, πλέον, να ανεβάσουμε το θεατρικό της κατασκήνωσης. Αυτοί δέχτηκαν με ενθουσιασμό (όταν μάλιστα τους διάβασα το σενάριο). Βέβαια, όταν κάτι το 'ξαναπιάνεις' οφείλεις να το βελτιώνεις κιόλας! Έτσι, το θεατρικό ξεκίνησε να στήνεται συμπληρωμένο με ορισμένες καλλιτεχνικές 'πινελιές'. Η υποδομή

τώρα ήταν καλύτερη! Διαθέταμε οθόνη προβολής, σύγχρονες ηχητικές εγκαταστάσεις και μια νεόδμητη θεατρική σκηνή. Πλέον, όλα μπορούσαν να υποστηριχθούν και από Η/Υ μέσω powerpoint. Έτσι, φτιάξαμε έναν εικονικό πίνακα τάξης και εισάγαμε διάφορα videoclips που θα συνόδευαν μουσικοχορευτικά την παράσταση. Τα υπόλοιπα σκηνικά ετοιμάστηκαν και οι πρόβες άρχισαν! Η φαντασία με το μεράκι 'παντρεύτηκαν και γέννησαν' ένα ενδιαφέρον αποτέλεσμα! Αυτή τη φορά, όμως, η παράσταση δεν ήταν δωρεάν! Έπρεπε να συγκεντρωθούν χρήματα για την ημερήσια εκδρομή μας! Χρειαζόταν, λοιπόν, επιπλέον οργάνωση! Η 'δημιουργικότητα' δεν άργησε και πάλι να εμφανιστεί! Σχεδιάστηκε

πρόγραμμα (excel) στον Η/Υ όπου θα καταγράφονταν τα έσοδα, οι κρατήσεις και τα διαθέσιμα εισιτήρια των τεσσάρων προγραμματισμένων μας παραστάσεων. Τυπώθηκαν αφίσες-προσκλήσεις και τοιχοκολλήθηκαν σε διάφορα σημεία της πόλης. 'Ανέβηκε' διαδικτυακά η σχετική αφίσα-πρόσκληση μέσα από το blog της τάξης μας αλλά και την αποστολή πολλαπλών email σε διάφορους ενδιαφερόμενους (επισήμους, εκπαιδευτικούς, γονείς, φίλους). Τυπώθηκαν εισιτήρια και προπωλήθηκαν από τους ίδιους τους μαθητές.

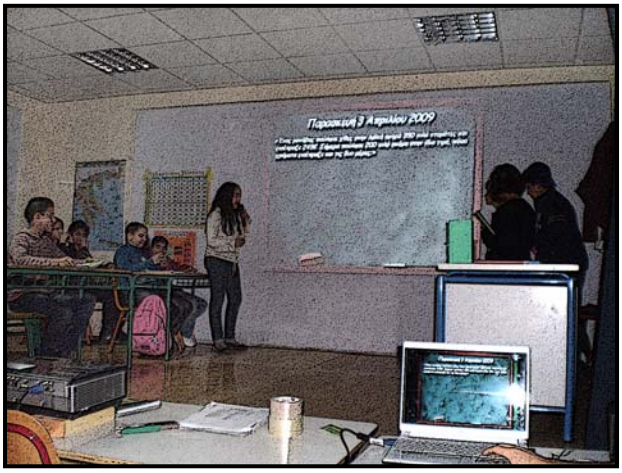

Ορίστηκαν υπεύθυνοι σκηνικών, θέσεων, ταμείου και όλα ήταν έτοιμα για να πάρει το θεατρικό μας 'σάρκα και οστά'! Απρόοπτα υπήρξαν. Παρόλα αυτά, γι' ακόμη μια φορά η προσπάθεια, η φαντασία και η εργατικότητα όλων μας ανταμείφθηκε! Ανεβάσαμε, τελικά, και μια ακόμη (πέμπτη) παράσταση για τους υπόλοιπους μαθητές του σχολείου μας που ήθελαν να την ξαναδούν!

Καλά όλα αυτά, αλλά άξιζαν τόσο κόπο, τόσο τρέξιμο; Μήπως πολύ κακό για το τίποτα; Εγώ πάντως νομίζω ότι άξιζε το κόπο και με το παραπάνω! Όλοι ωφεληθήκαμε πολλαπλά, και περισσότερο απ' όλους τα παιδιά! Συνεργάστηκαν μεταξύ τους για ένα κοινό σκοπό, λειτουργικό για τη ζωή τους. Αναγνώρισαν και εκτίμησαν τις δυνατότητές τους και τι σημαίνει η αξία της εργασίας. Έδειξαν υπευθυνότητα, πειθαρχία, υπομονή. Μοιράστηκαν εμπειρίες και ιδέες. Γνώρισαν καλύτερα ο ένας τον άλλο, πίστεψαν στον εαυτό τους και εμπιστεύτηκαν τους άλλους. Το διασκέδασαν. Έκαναν περήφανους γονείς, δασκάλους και συμμαθητές.

Όμως το σημαντικότερο είναι πως κι αυτά προσβλήθηκαν από τον ιό της 'δημιουργικότητας', αποτελώντας πηγή έμπνευσης και θάρρους για τους μαθητές των μικρότερων τάξεων που θα τους διαδεχτούν...

του Νιανιούρη Αντώνη
Δασκάλου Στ2